

FITS 2011

Anul XVIII, nr. 2, 28 mai

Cititorii noștri sunt la fel
de inteligenți ca noi

APTELAUZATE

Auzi, fată, știi ce-mi
place mie la festival? Că lumea
iese în stradă și se bucură. Da' știi
ce mă deranjează? Că nu se face și
carnaval. Cred că ne-ar fi stat bine
într-un car alegoric cu tema "De ce este
Shakespeare contemporanul nostru?",
mai ales că după aia dansam latino pînă
dimineață și prindeam la fix primul
spectacol lectură de la
Humanitas.

Unul dintre grupurile de tinere entuziaste
din oraș, care declară deschise lucrările
FITS 2011, cunoscut în anumite cercuri
drept Festivalul Junele Sibiului.

» spectacole eveniment

MENO FORTAS NEKROSIUS THEATRE COMPANY (LTU)

IDIOTUL

De / By: Feodor Dostoievski

Regia / Directed by: Eimuntas Nekrošius

Scenografia / Scenography: Marius Nekrošius

Costume / Costumes: Nadezda Gultiajeva

Muzică originală / Original music: Faustas Latenas

Light Design: Dziugas Vakrinas

Cu / With: Daumantas Ciunis, Salvijus Trepulis, Elzbieta Latenaite, Diana Gancevskaite, Margarita Ziemelyte, Vidas Petkevicius, Migle Polikeviciute, Vaidas Vilnius, Vytautas Rumsas, Ausra Pukelyte, Vytautas Rumsas jr., Neringa Bulotaite, Tauras Cizas

Teatrul „Meno fortas” a fost fondat pe 28 ianuarie 1998, la inițiativa lui Eimuntas Nekrošius, Nadezda Gultiajeva și a Ministerului Culturii din Lituania. Principala activitate a companiei de teatru „Meno fortas” este să pună în scenă piese de Eimuntas Nekrošius și să le prezinte publicului lituanian și celui internațional. Pe lângă aceasta, studioul susține montarea și coordonarea de proiecte teatrale profesionale și, de asemenea, ajută și promovează tinerii artiști profesioniști. Toate piesele lui Eimuntas Nekrošius montate de „Meno fortas” au fost realizate cu ajutorul unor coproducători lituanieni și străini. Sunt și alți artiști care lucrează constant în cadrul studioului. De asemenea, aici au loc și concerte de muzică de cameră și diverse spectacole. Cel mai nou spectacol al lui Eimuntas Nekrošius, Idiotul, durează nu mai puțin de cinci ore. Totuși, asta nu înseamnă prea mult pentru regizor, care a reușit să dezvăluie în mod coerent intriga romanului lui Feodor Dostoievski. Nekrošius, împreună cu 13, actori păstrează principala succesiune a evenimentelor din Idiotul, dar extinde și limitele de timp ale acțiunii.

ASCANIO CELESTINI – FABBRICA SRL (ITA)

RĂZBOIUL UNUI NEBUN

Regia / Directed by: Ascanio Celestini

Scenariul / Script: Ascanio Celestini

Cu / With: Ascanio Celestini

sâmbătă, 28 mai – ora 18:00

SALA STUDIO TNRS

(Casa de Cultură a Sindicatelor – intrarea C)

Tatăl meu obișnuia să-mi spună o poveste despre război. Pe vremea aceea era doar un copil. I-am ascultat acea poveste timp de aproape 30 de ani. Îmi vorbea despre data de 4 iunie 1944 – Ziua Eliberării Romei. Multă vreme asta a fost singura poveste adevărată despre război pe care am știut-o, era concretă pentru mine deoarece cunoșteam străzile, cinematograful Iris, unde au lucrat tatăl și bunicul meu. Era o poveste adevărată – o auzisem de atâtea ori încât îmi puteam imagina evenimentele în cele mai mici detalii. Când mi-am început cercetarea am decis să consemnez poveștile lui și să încerc să le prelucrez. Din aceste povești s-a născut „Războiul unui nebun”. În spectacolul meu sunt rememorate câteva evenimente binecunoscute cum ar fi bombardamentul de la San Lorenzo și „curățenia” de la Quadraro, cu mai mult de o mie de deportați. Unele fapte sunt reale, ca de exemplu atunci când tatăl meu și-a riscat viața în timp ce culegea ceapă. Altele sunt de asemenea adevărate, dar le-am aflat de la alți oameni, cum este povestea soldatului care a fost înmormântat la Appio Claudio. Unele lucruri nu sunt reale; sunt invenția mea sau sunt luate din povești pe care le-am auzit despre alte războaie. Pentru mine, poveștile tatălui meu s-au transformat într-o strategie personală pentru a conserva două legături sentimentale diferite: una politică, cu orașul meu natal, și una umană, cu tatăl meu.

PARTENER DE EVENIMENT

Oamenii fac diferența

COPRODUCĂTORI AI FESTIVALULUI

TVR

PARTENER

Reușim împreună.

» comunități

E timpul pentru FITS!

FITS este acel moment al anului care aduce la Sibiu un alt anotimp. Se anunță cu primele rafale de oameni străini care ar putea trece drept simpli turiști, iar atmosfera se încălzește cu fiecare chip luminat de entuziasm, curiozitate și nerăbdare, mai ales din partea artiștilor participanți care se află de multe ori pentru prima dată în orașul lui Hermann. Ca orice anotimp care își pune amprenta și prin culoare, drept șevalet folosesc nelipsitele artificii de început și sfârșit de festival, afișele din ce în ce mai dese cu programarea evenimentelor și costumele din reprezentațiile

reprezentații ai atâtor comunități. 70 de țări se fac simțite prin prezența artiștilor care aduc fiecare un pic de culoare și specific național, realizând împreună o țesătură cu o impresiionantă încărcătură culturală.

Tema ediției din acest an se numește, pe bună dreptate, COMUNITĂȚI. Aici ne învățăm reciproc să facem mămăligă sau sushi, descoperim kimonourile alături de porturile populare, facem schimb de idei și experiențe interculturale care rămân peste timp și de care ne amintim cu drag. Pe Taroum din Quebec am cunoscut-o în timpul facultății, cu dansurile africane pe scena din Piața Mare, alături de trupa ei N'Djama și a coborât cu noi la bere, mai apoi pe terasă. Adele din Coasta de Fildeș mi-a împletit codițe africane în anul următor în timp ce

Helios II - MALABAR (FRA)

stradale care personifică de dimineața până seara creaturi mitice ori închipuite prin centru, în Piața Mare ori Mică.

Când se anunță Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu, e timpul să lași facultate și servicii, adică să jonglezi cu timpul alocat învățatului, cu cel pentru luat o doză sănătoasă și susținută de cultură antrenantă, și de a-ți lua concediu, ori pune pe pauză rutina zilnică ce ne fură pe nesimțite. Timpul începe să curgă altfel: orele se măsoară în spectacole și reprezentații pe care nu vrei să le pierzi, minutele se lungesc cu fiecare anunț că nu mai sunt locuri ori bilete, iar secunde se contorizează la ieșirea din clubul festivalului, unde voluntari și artiști se adună seara pentru a-și întări legăturile interpersonale care poate vor rezista timpului și distanței dintre locurile natale. E încurajator gândul că un oraș ca Sibiu poate aduna pentru o perioadă de zece zile

un coleg de trupă mi-a lăsat ca amintire o suviță de păr rasta. Iar cu Akiko din Japonia corespundez când pe calea tehnologiei, când pe cea tradițională, dând la schimb ingrediente pentru sarmale și mici și primind Nori pentru Sushi și alte pachetele care reprezintă o provocare gastronomică delicioasă, dar pe care nu le-am descifrat încă. Îmi lipsește fiecare artist cu care chiar dacă nu am petrecut poate mai mult de o zi, dar pe care mi-aș dori să-l revăd la următoarea ediție FITS. Festivalul acționează ca un liant eficient între comunități care au depășit de mult bariera limbii ori culturii și s-au legat prin pasiuni identice: teatru, artă și curiozitatea de a descoperi și învăța lucruri noi. Până la urmă de a-ți face noi prieteni!

Adina Katona

PARTENER DE TRADIȚIE

» lansare de carte

sâmbătă, 28 mai – ora 11:00
CENTRUL CULTURAL HABITUS (Biserica Romano-Catolică – intrarea din Piața Mică)

De câțiva ani, trei tineri – Rodica Grigore, Anca Tomuș și Ion M. Tomuș – au șansa de a construi un dialog de gânduri, idei și eșantioane de simțire din operele importante ale omenirii în jurul unei teme, tema Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu.

Anul acesta tema Comunități nu pare atât de provocatoare din punct de vedere dramatic și spectacular, dar constituie, cu siguranță, unul din cele mai serioase câmpuri de dezbateră ale lumii contemporane.

Debusolarea individuală și colectivă prin care trecem provine în primul rând din această lipsă a unei identități comunitare, a unei valori de apartenență la ceva coerent, solid și viabil. Sunt devastatoare lipsa de atitudine și implicare, „mica ciupeală” și mult hulitul „mă descurc”. Tema festivalului și festivalul în sine constituie semnale de alarmă, dar și o invitație la discuție și introspecție și, mai ales, la construcție.

Visez la o Comunitate a numelor proprii ce au în comun dialogul, iubirea și înțelegerea, nevoia de frumos și speranța.

Constantin Chiriac

APLAUZE 2-3

Cu pași grei, dar siguri, se apropie mult așteptata vară, și Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu, ediția a 18-a. În liniștea și monotonia care ne învăluie și ne absoarbe zi după zi, cu emoție și nerăbdare vom

păși alături de turiști, actori, regizori, critici, autori spre „porțile” celor mai râvnite spectacole.

În acest an, tema sugerată de către Festival este „Comunități”, temă care are ca scop stabilirea unor legături între anumite societăți, temă care deschide noi orizonturi în ceea ce privește oglindirea transfigurată a realității obiective prin conștiință și spirit. Uneori avem impresia că ne aflăm pe o scenă imensă, că lumea este un teatru, iar omul este un actor care își joacă rolul, că vorbele sunt doar un pretext și că niciodată nu vom reuși să exprimăm printr-un discurs ceea ce simțim cu adevărat. În acest spectacol oscilatoriu apar adevărații actori, viu colorați, gălăgioși, având fiecare povestea lui, melodia pe care își „dansează” sentimentele – fiecare în stilul său unic, își cântă suferința sau fericirea, deplânge

sufletele rătăcite, invocă zeei și imploră milă, scuipă foc și plutește în aer.

Aproape orice loc de pe planetă își are propria magie și propria istorie, țesută de obiceiuri și tradiții care scot în evidență trăsăturile specifice fiecărei populații, având un caracter propriu care îi deosebește de ceilalți. Dacă ar fi să analizăm ce este, de fapt, o comunitate, probabil am descoperi că împreună cu toate plantele, insectele, animalele formăm o colectivitate care respiră același aer, care avem aceeași nevoie de apă și hrană, iubire și căldură; comunitate care dă viață altor comunități, care ne organizează și ierarhizează în funcție de anumite necesități, interese și aspirații spre care tindem și care reprezintă spectrul propriei noastre existențe. Atât în viața reală, cât și în lumea virtuală a Internetului, populația este divizată în grupuri, fiecare persoană având dreptul să aparțină mai multor comunități. Datorită spectacolelor diversificate care se vor juca în Festival, vom descoperi noi tehnici de lucru, și asta datorită faptului că fiecare civilizație are propriile sale procedee în arta actoriei.

Cea de-a 18-a ediție reprezintă o propunere pentru spectatori de a intra în COMUNITATE – „lumea” minunată a teatrului, prin cele peste

350 de spectacole care se desfășoară în diferite locații, atât convenționale cât și neconvenționale. Reprezentațiile (fie ele de teatru, muzică, dans, pictură) și repercusiunile pe care acestea le au asupra noastră, zugrăvesc propriile credințe și păreri despre ceea ce am văzut, în funcție de caracterul și normele spirituale care ne ghidează, în funcție de educația și nivelul empiric pe care l-am dobândit fiecare dintre noi, în funcție de momentul și starea pe care o avem atunci când vizionăm un spectacol.

Din fericire, Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu este inovator, de actualitate și în fiecare an aduce noi proiecte, încât ne este greu să nu „cochetăm” cu „Comunități” despre cum va fi anul acesta, ce culoare va avea cortina care se va trage în 5 iunie 2011 – ultima zi a festivalului. Dar, până atunci, să ne însuflețim, să ne bucurăm și să ne pregătim de începerea miraculosului eveniment. Iar dacă vreți să aparținem aceleiași comunități, lansez o invitație la „spectacolele de cinci stele” care vor urma.

Carmen Stroia

COMUNITĂȚI

Unul dintre cele mai importante aspecte care influențează dezvoltarea teatrului este reprezentat de mediul social înconjurător. Însă, de-a lungul timpului, condițiile care au asigurat supraviețuirea

teatrului s-au schimbat, acum existând un nou mediu în care teatrul trebuie să lucreze. Spațiul european, în marea lui diversitate, unde fiecare țară membră a uniunii este purtătoare a unei proprii tradiții culturale, deși a manifestat dorința de a explora necunoscutul, nu s-a bucurat întotdeauna și de libertatea de a experimenta. Și cum nu există probleme dacă nu există și rezolvări, de-a lungul timpului oameni curajoși și talentați, adevărați vizionari, au inițiat diferite proiecte culturale care au reușit să unească numeroase comunități prin intermediul artei. Unele proiecte au luat amploare, devenind adevărate fenomene culturale.

Un bun exemplu în acest sens este Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu, care a ajuns la cea de-a XVIII-a ediție. Respectând tradiția Festivalului, anul acesta organizatorii ne propun spre analiză o nouă temă – „Comunități”. Este uimitor faptul că un simplu cuvânt poate cuprinde mai multe semnificații sau chiar esența unei problematice contemporane. În acest caz este vorba despre performanța tuturor participanților, fie ei organizatori sau spectatori, de a crea punți de legătură între numeroase culturi și civilizații prin intermediul artei. Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu aduce în atenția noastră nu doar evenimente culturale autohtone, ci și numeroase capodopere din afara graniței țării noastre. În acest context ar fi insuficient să menționăm numai

comunicarea și schimbul cultural dintre diferite comunități cu ocazia acestui eveniment. FITS este ocazia ideală pentru realizarea unor experimente ce propun nu neapărat o distanțare de formele clasice ale teatrului, ci mai degrabă o căutare a unor noi forme capabile să revigoreze mediul artistic. Atelierele și work shop-urile prezente pe toată durata Festivalului garantează existența unui cadru perfect pentru nașterea unor astfel de experimente. Demn de menționat este faptul că FITS nu este un simplu festival de teatru; în perioada 27 mai - 5 iunie, Sibiu va deveni gazda unor producții reprezentative ale unor mari companii din România și din străinătate, spectacole de teatru-dans, flamenco, balet, dans contemporan, teatru de păpuși, pantomimă, concerte, expoziții de fotografie și de pictură ce se vor desfășura atât în spații convenționale, cât și în spații neconvenționale. Nu vor lipsi nici spectacolele lectură care se vor desfășura la librăria Humanitas, spectacole care se adresează în special celor interesați de dramaturgia

contemporană națională și internațională.

O întrebare importantă este: „Ce ne oferă acest Festival?” Nu există unul, ci mai multe răspunsuri. Poate fi șansa de a cunoaște personalități ilustre din lumea teatrului, ocazia de a învăța mai multe despre arta și obiceiurile altor țări, o șansă de a uita problemele care ne acaparează zilnic existența sau pur și simplu – entertainment. Poate fi o sursă de cunoaștere, poate deveni o modalitate de autocunoaștere. FITS este o experiență ce poate oferi răspunsuri la întrebări ce ne preocupă în mod deosebit, poate furniza adevărate revelații și poate chiar să ne modeleze pe traseul formării noastre profesionale. Da, Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu oferă multiple avantaje participanților, însă depinde de noi să valorificăm această experiență până într-atât încât să realizăm că fenomenul cultural cu care avem de-a face este un adevărat privilegiu.

Lucia Bucurenciu

Final de partidă - TEATRINO GIULLARE (ITA)

© Mauro Oggioni

BECK'S, BEREA CARE A SPUS
NU IMPOSIBILULUI SUSȚINE FESTIVALUL CARE
A SPUS NU CONVENȚIONALULUI

Alege să consumi Beck's cu moderație

APLAUZE
4-5

MAJORAT FITS + COMUNITĂȚI

Comunitate -
COMUNITĂȚI, (2)
comunități, s.f. 1. Faptul
de a fi comun mai
multor lucruri sau ființe;
posesiune în comun.
2. Grup de oameni cu
interese, credințe sau
norme de viață comune;

totalitatea locuitorilor unei localități, ai unei țări
etc.

În cazul celei de-a XVIII-a ediții a Festivalului
 Internațional de Teatru de la Sibiu, cuvântul
 „comunități” se potrivește de minune! De-a lungul
 a 18 ani, acest festival a reușit să strângă tot mai
 mulți oameni care, în timp, au devenit prieteni ai
 festivalului. 70 de țări participante, toate într-un
 orașel din centrul României. Aici, timp de 10 zile, se
 creează niște legături puternice între toți iubitorii
 acestui festival, de la organizatori la participanți, la
 voluntari, la spectatori și la simpli trecători.

Indiferent de naționalitatea, religia și limba
 fiecăruia, în cadrul acestui festival, cu toții suntem
 la fel. Cu toții suntem însetați de artă, dornici
 să vedem spectacole jucate de oameni cât mai
 îndepărtați de țara noastră. Ne zbatem să vedem
 cât mai multe spectacole, a doua zi ne trezim de
 dimineață cu dorința de a afla și mai multe despre
 de evenimentele din ziua precedentă, așa că dăm o

fugă la Habitus, unde mai aflăm una, alta despre ce
 urmează în ziua curentă, răsfoim un program, mai
 vedem un spectacol de stradă, ne mai înghesuim și
 prin alte locații, iar seara, ne strângem cu toții la
 un loc, după o zi plină de evenimente artistice și
 ne cunoaștem fie la un suc, fie pe ringul de dans
 din curtea teatrului, fie la coadă la mici, fie la un
 alt spectacol... e inevitabil să nu existe un schimb
 de experiență între comunitățile prezente. Chiar
 dacă sunt grupuri mici și grupuri mari, fiecare grup
 reprezintă o comunitate, iar luate toate împreună,
 devin COMUNITĂȚI.

Ce poate fi mai plăcut decât niște oameni frumoși
 care iubesc același lucru și se strâng an de an, în
 același loc, pentru a-și împărtăși din taine, din
 experiențe, din vise și din dorințe. Aceasta este o
 parte a Festivalului Internațional de Teatru de la
 Sibiu, pe care, poate, nu o sesizăm tot timpul, din
 dorința de a absorbi fiecare eveniment prezentat,
 dar toată această muncă depusă ar fi fără rezultat,
 dacă nu am fi oameni. Să fii om nu e ușor. Nu e
 ușor să fii înconjurat de oameni și să îți placă.
 Nu oricine poate asta, dar cei care pot și iubesc
 asta, vor fi prezenți în următoarele zile pe străzile
 Sibiului, în locațiile în care vor avea loc spectacole,
 în hotelurile sibiene, în restaurante, în parcuri...
 pretutindeni! Urmează din nou acea perioadă a
 anului în care orașul se transformă, fiecare locație
 capătă un farmec aparte, o plimbare pe bulevardul

Nicolae Bălcescu poate dura chiar și ore întregi, iar
 fețele oamenilor devin din ce în ce mai expresive
 și colorate de toată această sărbătoare anuală a
 culturii.

18 e deja un număr important. La vârsta de 18 ani
 oamenii devin majori, se presupune că devin mai
 responsabili de faptele lor, au voie să conducă, pot
 participa la orice eveniment cultural, au voie să își
 cumpere și să consume băuturi alcoolice și țigări!
 Se zice că dacă până la această vârstă nu ai construit
 o bază pentru propria viață, nu ai acumulat un
 minim de cunoștințe generale, nu ai cunoscut un
 minim de oameni pe care ar fi trebuit să îi cunoști,
 nu ai făcut anumite prostii pe care ar fi trebuit să
 le faci, îți va fi destul de greu să evoluezi normal.
 În cazul festivalului, pot spune cu mândrie că a avut o
 evoluție foarte normală; dacă ar fi să îl compar cu un
 om, aş spune că este destul de matur pentru vârsta
 de 18 ani, are foarte mulți prieteni și cu siguranță
 majoratului lui va fi un adevărat eveniment cultural!

Sper să participăm la cât mai multe
 evenimente importante din viața acestui festival și
 să îl ajutăm în continuare în evoluția sa de la an la
 an, pentru că atât timp cât există o îmbunătățire la
 fiecare ediție, succesul și durata sunt garantate!

Cristina Reștea

COMUNITĂȚI

„Comunitate, -ăți, s. f. , 1. Caracter a ceea ce este
 comun mai multor persoane sau grupuri sociale, 2.
 Grup de oameni, cu interese, credințe, obiceiuri,
 norme de viață comune; colectivitate, societate; 3.
 Ansamblu de state, unite prin interese economice,
 politice și culturale comune” (sursa www.dexonline.
 ro).

Aceasta ar fi definiția termenului ce reprezintă
 tema Festivalului Internațional de Teatru de la
 Sibiu, ediția a XVIII-a. Dar, tema aceasta reprezintă
 mai mult decât o înșiruire de termeni, care, la
 prima vedere, poate părea abstractă. De fapt este
 o sumă a acestora, deoarece, dacă am lua în parte
 fiecare propoziție, ea se aplică temei acestui
 festival. Prima definiție – „caracter a ceea ce este
 comun mai multor persoane sau grupuri sociale”,
 este perfect valabilă, pentru că acest eveniment
 reprezintă întâlnirea unor indivizi cu valori diferite,
 aparținând unor categorii sociale diferite, care au în
 comun plăcerea de a veni la un eveniment cultural,
 de a participa la crearea lui și de a găsi cât mai
 multe lucruri comune. A doua definiție – „grup de
 oameni, cu interese, credințe, obiceiuri, norme de
 viață comune; colectivitate, societate” susține un
 lucru similar primei, însă implicațiile sunt mult
 mai profunde: cei care participă la acest festival
 devin o societate, o colectivitate ce împărtășește
 idei comune. Ultima parte – „ansamblu de state,

unite prin interese economice, politice și culturale
 comune” se referă la participanții la acest festival
 atât ca spectatori, cât și în calitate de organizatori.
 Acești indivizi provin din state diferite (România,
 Japonia, Ungaria, Franța, Italia, Emiratele Arabe
 Unite, Danemarca etc.) care participă împreună
 la realizarea acestui festival și fac asta pentru
 că realizează că îi leagă foarte multe lucruri. Și,
 poate, cel mai important, existența într-o lume în
 continuă mișcare conduce la necesitatea găsirii
 unor rădăcini adânci, comune unei mase cât mai
 mari de oameni. (Putem vedea exemplul Uniunii
 Europene, care și acum luptă pentru găsirea unor
 rădăcini comune, ce să unească statele din spațiul
 european). Dar, Festivalul Internațional de la Sibiu
 face asta cu oamenii din întreaga lume, ce aparțin
 unui glob întreg. Proporțiile sunt mult mai mari și
 astfel nivelul de implicare crește. Sibiul prezintă
 un festival pentru întreg globul și vrea să-l unească
 și să-i prezinte în același timp diversitatea, care
 devine o barieră de legătură între indivizi.

De ce susțin toate astea? Deoarece Festivalul
 Internațional de Teatru de la Sibiu este încercarea
 de a realiza un fenomen, atât cultural cât și
 social, iar adevărul este că acest lucru reușește,
 tot mai mult, cu fiecare ediție. Festivalul este
 un „copil”, ce a crescut în fiecare an și care a
 ajuns deja la maturitate și încearcă să schimbe

lumea. Mai important este că
 și reușește. Este o masă de
 oameni ce lucrează împreună,
 profesioniști în artele spectacolului, voluntari și
 artiști, pentru crearea unui sentiment de siguranță,
 de regăsire în valori comune originare și originale.
 Acești oameni devin o familie peste noapte, timp de
 10 zile, ce nu mai aparține unor categorii sociale
 diferite, unor naționalități și etnii diferite, ci unei
 comunități. O comunitate ce respiră și se exprimă
 prin intermediul artelor spectacolului. Dar, pe lângă
 cei care lucrează la realizarea acestui fenomen,
 pentru că putem numi Festivalul de Teatru de la
 Sibiu „un fenomen”, mai este și marea de oameni
 ce vine să viziteze spectacolele prezente în festival,
 persoane care vin din toate colțurile lumii și care
 se regăsesc în ceea ce vizionează în fiecare seară.
 Artiștii, persoanele implicate și spectatorii sunt
 prezenți la o gală de obiceiuri, tradiții, sentimente,
 concepții, idei diferite, dar care pot deveni comune,
 tocmai pentru că sunt unite de aceeași dragoste
 pentru artele spectacolului. Și astfel, în Sibiu,
 timp de 10 zile, o mare comunitate se întâlnește
 pentru a împărtăși aceleași valori, care sunt atât de
 importante pentru existența lor spirituală.

Matea Marin

» de pe teren

Dați câte-o comunitate, să ajungă la toată lumea!

Lumee, lumee, ieri a început cea de-a XVIII ediție a Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu, care se desfășoară sub genericul “Comunități”. Ca la orice majorat, toată lumea se simte bine la îngrămădeală. Vorbim despre 2.500 de artiști din 70 de țări participante, 300 de evenimente, 150 de premiere naționale și 60 de locații.

Petrecerea a început vineri, în oraș, timid, cu o paradă
 costumelor populare ale etniilor conlocuitoare
 din Sibiu. Știm, asta se întâmplă de obicei în wee-
 kend, când șmecherii minoritari își plimbă ochelarii
 de soare și tricoul mult pe tatuaje, dar nu la ei ne
 referim. Brusc, la orele prânzului, strada pietonală
 Nicolae Bălcescu s-a animat ca-n filmele de acțiune,
 spre marea bucurie a trecătorilor, care au fluierat
 entuziaști mîndrele de la Centrul Județean pentru
 Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale
 “Cindrelul – Junii”, Ansamblul “Cibinul” al Palatului
 Copiilor, Colegiul Național “Samuel von Bruent-
 thal”, Trupa de Dansuri Populare “Forgós” a Cen-
 trului Cultural Maghiar și fetele șucare de la Fun-
 dația Social Culturală a Rromilor “Ion Cioabă”.

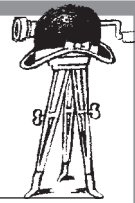
Din fericire, nici unul dintre trecători nu a leșinat
 la vederea costumelor populare, astfel încît să se se-
 sizeze vreunul dintre cei 33 de paramedici voluntari
 SMURD. De fapt, toți cei 200 de voluntari și-au văzut
 liniștiți de treaba lor, exact așa cum fost instruiți joi
 seară, în ședința pe care am inoportunat-o noi, cînd,
 înșelați de marea de tricouri negre, am crezut că se
 desfășoară un concert rock în incinta Teatrului Radu
 Stanca. Cu această ocazie, am aflat că anul acesta
 sînt printre noi doar 13 voluntari japonezi (explica-
 bil, deși am fi preferat un număr mai puțin ghinio-
 nist) și alți 13 străini, bursieri ICR, care sînt pre-
 gătiți să devină traducători ai limbii române în țările

Maica Reportereza

» concurs

recunoașteți
personajul

Nici anii '70 nu mai sînt ce-au fost

Bine ne-ați regăsit și azi la concursul vostru pre-
 ferat! Plecăm de la premisa că aveți chef să ghi-
 ciți cine este personajul din poza de mai jos, așa
 că nu vă mai reținem aiurea și vă invităm să în-
 cercuiți răspunsul corect, după ce citiți cu atenție
 indicile noastre.

Știm, vă holbați la florăreasă, însă noi sîntem
 mai degrabă interesați de freza *seventies* din
 dreapta ei, care ne-a șocat de-a dreptul. Deci
 cine este domnul (surprins aici pe scenă, în spec-
 tacolul *Rujul meu nu lasă urme*)? Un personaj
 principal care, deși nu e foarte sportiv în acest
 deceniu, pleacă des în turnee. Nici vacanțele nu
 îi displac, mai ales dacă lumea e în general mare
 și, ca să dăm un singur exem-
 plu semnificativ, numai în Ja-
 ponia omul a fost plecat de
 27 de ori. Dacă îl puteți
 vedea la festival? Sigur că pu-
 teți, ba chiar ar fi indicat,
 dacă aveți loc de ziarști. Știți
 cine e? Perfect! Puteți câștiga
 un exemplar din optimismul
 almanah al *Academiei Cățavencu*,
 cel dedicat fericirilor
 tipic românești. Uitați-vă mai jos, ca să vă lă-
 muriți unde ne găsiți. Succes! Aplauze! Virtute!

Variante de răspuns:

- A. Diana Ross
- B. Ion Țiriac
- C. Constantin Chiriac
- D. Silviu Purcărete

Unde ne găsiți?
La standul de carte din holul Teatrului Național Radu
 Stanca, în fiecare zi, între orele 18:30-19:00.
Atenție la neatentie:
primul sosit e primul servit!

APLAUZE
6-7

RADU AFRIM

Dacă ți s-a întâmplat vreodată ca un prieten să vină la tine și să zică că l-a dus aseară gagică-sa la teatru, dar că nu i-a venit să creadă ce-a văzut acolo, mai mult ca sigur a fost la o piesă de-a lui Afrim. Probabil regizorul cu cel mai distinctiv stil din teatrul românesc, Radu Afrim a montat și a șocat în aceeași măsură. Nominat la UNITER și premiat la multe altele, e un tip care nu te lasă să pleci din sală fără să ai vreo cicatrice pe suflet. Mă rog, am exagerat puțin cu rănilor și metaforele. Hei, e teatru, nu măcel. Vă puteți convinge singuri, în seara asta, la festival, văzând un spectacol clasic pe un text modern: *Miriam W.*

Reporter: Aș zice că ești cel mai „cool” regizor al momentului. Un fel de Tarantino al teatrului românesc. Te deranjează comparația?

Radu Afrim: Nu, deloc. Nu mă mai deranjează nici o comparație. Cîte-o personificare mă mai intrigă, însă...

Rep.: Am înțeles că nu vrei să șochezi și că nici nu crezi că șochezi. Eu aș zice că ești, uneori, șocant. M-ar face asta un spectator de teatru mai puțin avizat?

R. A.: Ador spectatorii de teatru mai puțin avizați. Sau total neavizați. Din păcate, la noi se vor toți avizați. Și atunci cînd ei nu înțeleg ce văd pe scenă, se revoltă. Unii sînt capabili să ceară condica de reclamații pentru că o anume situație scenică nu corespunde orizontului lor de așteptare ca spectatori avizați. Cantitatea masivă de teatru așa-și-așa văzut pe scenele noastre nu te transformă într-un cunoscător. Te transformă într-un spectator ideal de teatru mediu. Eu nu știu dacă pot șoca, pentru că sunt aproape imposibil de șocat. Pot fi șocat uneori de cît de prost e un spectacol premiat de UNITER... Dar asta e altceva. Sau nu? Cînd stau mai mult la București mă contaminez de teatrul gen „felie de viață” care se face acolo. Asta mă sperie, îmi fac repede valiza și o iau către provincie, să mă curăț. La uniformizarea înspre care se tinde

în regia românească tină de azi e suficient să fii „altfel” ca să fii șocant. Și asta nu e neapărat o victorie.

Rep.: O declarație recentă, care îți aparține: „Sînt enervant de cuminte, în context european”. Poți detalia?

R. A.: Nu mai e de actualitate. Mă contrazic de la o lună la alta. Și asta pentru că am văzut recent un calup de teatru european bleg. Ajuns aseară acasă, îmi puneam filme braziliene cu scenarii absolut demente, ca să mă dreg. Europa teatrală trebuie să se reinventeze. Italienii sînt tari. Pentru că politic îi arde. Noi, din cauza lui Caragiale, nu puteam să ne revoltăm pe bune. Rămînem la faza de bășcălie și mimăm revolta celor cîteva state europene încă erecte.

„Bietul Mușatescu, S-ar răsuci în mormînt!”

Rep.: Și față de aștia, italienii, ești cuminte? Dacă da, de ce? Din cauza publicului românesc? Apropo de asta, ai fost, la rîndul tău, șocat de reacția lui după vizionarea unei piese regizate de tine?

R. A.: Am fost mai curînd dezamăgit de reacția lumii teatrale din sat atunci cînd am remixat clasici. Nu înțelegeam de ce. Credeam că am nimerit între artiști (eu veneam de dincolo de Carpați) și totul e permis. Cînd colo... m-au amendat că le-am sexualizat pe cele trei surori. Și ele, bietele, chiar asta își doreau. S-au revoltat toate actrițele care au jucat cîndva surorile în regia altora, voiau să-și recîștige castitatea, ele, actrițele, a fost o imagine dezolantă la ieșirea din sală. Doar invitații din alte țări au fost excitați. Cei tineri.

Rep.: Pe scurt, vorbeai în chinezește cu sala.

R. A.: Apropo de China. În spectacolul *Cîtă speranță* am băgat cu Golcea un song: „Rodica, China mi te vrea, / Mandache, lasă cratița”. Publicul îl adora, cri-

ticii au zis că e kitsch. Deci am vorbit chinezește cu sala neplătitoare, cu criticii adică. Plătitorii au priceput. Măcar pentru faptul că au dat bani și tot au priceput.

Rep.: L-ai adus pe Mihai Sebastian în chiloți și l-ai îmbrăcat în alte haine la Baia Mare, în *Jocul de-a vacanța. Opțiune 9*. Mai ai în minte vreun clasic român căruia ți-ar face plăcere să-i aplici același tratament?

R. A.: Erau la plajă. În biroul unei corporații. Se justifica ținuta lejeră. Nu prea mai avem piese de patri-

moniu pe care să le remixez. Camil Petrescu e mult prea slab ca dramaturg, iar Caragiale e ca Sofocle – poți să faci ce vrei din el. E la îndemîna oricui. Cu puțină imaginație. Eu am remixat clasici români în viață, gen Vișniec sau Saviana Stănescu. E mult mai funny să le vezi fața în public. Și apoi, e plictisitor să tot auzi de la preotesele teatrului românesc: „Bietul Mușatescu, s-ar răsuci în mormînt!”

Rep.: Mi-a plăcut mult discuția ta cu Eugen Istodor despre clasici. Cehov, O’Neill, Molière. Despre spectacolele mici care rezultă, adeseori, din textele mari. Ne trebuie mai multe texte contemporane?

R. A.: Eu am. Caut și găsesc. Din toată Europa. Se scriu și piese românești. Astea din urmă sînt însă pentru alt gen de regizori. Deocamdată.

„Regret cînd îi fac pe actori sa plîngă la repetiții. Adică regret după aceea”

Rep.: Umblă vorba că *Miriam W.* ar fi un spectacol atipic pentru Radu Afrim. Tu ce zici, Radu Afrim?

R. A.: Așa e, nu zic nu. E un text contemporan într-o montare clasică. Cu o sobrietate care vine din text. Nu aș monta niciodată un text clasic în stilul ăsta. Însă pentru *Miriam W.* e ideal. E singurul mod corect de a regiza acest text. Textul te palmuiește cînd îl duci în bătărie. E singura concluzie solidă la care am ajuns după mai bine de 50 de spectacole regizate.

Rep.: Știu că îți place foarte mult Purcărete și ce a făcut el la Sibiu. Te-ai gîndit cum ar fi să ai pe mîna gașca lui de la Sibiu? Ce-ai pune repejor în scenă?

R. A.: Cu actrița lui fetiș, Ofelia Popii, am lucrat aproape toate examenele mele din facultate. Eram colegi. Deci știu că se poate face orice cu ea... Însă trebuie

să-ți zic că am ratat acum doi ani șansa de a lucra la Sibiu tocmai pentru că nu m-am gîndit „repejor”, cum zici tu, ce anume aș putea pune în scenă. Nu orice text se potrivește unei trupe. Eu am mari emoții la alegere. Am fost într-o mare criză atunci. Nu-mi găseam un text. Mi-am închis telefonul și nu am mai răspuns. Fac uneori asta. Între timp, mi-a venit o idee, însă nu o spun acum din superstiție.

Rep.: Ce-ți place la Sibiu cînd vii la festival? Ce nu-ți place?

R. A.: Ultima dată cînd am fost mi-a plăcut mult hotelul. Și patul imens. Am dormit toată ziua. Seara am ieșit în curtea teatrului, am mîncat mititei și am constatat că am amici de bere în lumea teatrului. Însă eu nu beau bere.

Rep.: La cine ești curios să tragi cu ochiul anul ăsta?

R. A.: Mai la unu’, mai la altu’... Să văd ce și cum.

Rep.: Nu ești cel mai comod regizor din România. Care a fost cel mai rău lucru pe care i l-ai făcut unui actor?

R. A.: Am o memorie din ce în ce mai selectivă. Însă regret cînd îi fac pe actori să plîngă la repetiții. Adică regret după aceea. Și dacă i-am făcut să plîngă, ca să repar greșeala îi iau într-un proiect următor. Însă aici îi fac din nou să plîngă pe ei și pe unii colegi de-ai lor, care plîng de mila colegilor care plîng. Și așa remușcărilor mele se dublează și chiar triplează. Odată și-o dată.

Rep.: Vine un tînăr tupeist la tine și-ți zice că vrea să se facă regizor de teatru. Care e prima întrebare pe care i-o pui?

R. A.: Dacă e bîrfitor. Pentru că el vrea, evident, să asiste la repetiții. Să-mi facă asistență, cum se zice. Și nu vreau să aud pe la buvea comună cum că diva X învață greu textul și Afrim a urecheat-o. E neplăcut.

Li Ping, nu rîde, am făcut toate calculele și-ți zic, ieșim pe plus! Venim cu zecă geamantane de baste ca astea, de bucătărie, și le vindem în Dragonul Roșu. Cu ce cîștigăm, cumpărăm 2.000 de icoane cu leduri pe care le băgăm în țîrg. În doi-trei ani deschidem un restaurant chinezesc și, după ce plătim toate taxele, poate ne rămîn bani de un concediu la Eforie Sud!

Cuplu de tineri asiatici care descoperă că, în ciuda populației refractare la muncă, România e încă o țară plină de posibilități, mai ales de cînd China a devenit o țară tot mai plină de chinezi.

Cel mai greu în viață a fost să-mi găsesc un bărbat potrivit. Am încercat cu baschetbaliști de la Olympique Lyon, cu poliția călare și chiar cu șase pitici de la circ, unul pe umerii celuilalt. Degeaba. Pînă cînd, în fine, am cunoscut un tîmplar român din Săcele, care m-a cucerit imediat cu un fierăstrău electric și două noptiere din lemn de brad.

Ansamblu de artiști francezi care s-au obișnuit să trăiască pe picioroange pentru că acolo, sus, aerul e mai curat și îi vezi de departe pe emigranții români care vin să-ți fure portofelul cu lanseta.

Băi, Costele, de cîte ori să-ți explic că artă pe stomacul gol nu se poate? Facem așa: vorbim cu Ghilduș să ne facă și nouă un cartof copt cu bacon și usturoi, plus o țepușă de frigăruie, așa, la vreo douăzeci de metri, să-ncapă și vreo cincizeci de mici cu pîine și muștar. Apoi trimitem nota de plată la Ministerul Culturii și fugim fără să lăsăm șpagă!

Grup statuar reprezentînd niște muncitori români împietriți de durere, care, din cauză că au rămas fără casă și serviciu, au decis să se mute pe un soclu, în Piața Mare.

cuvîntul care...

...reînvie flacăra penibilului

● Cu doar două zile înainte de deschiderea FITS, Antena 1 Sibiu trăgea un semnal de alarmă: "Ne așteaptă o vară extrem de capricioasă. Cel puțin asta susțin meteorologii sibieni. În luna iunie vom avea parte de temperaturi caniculare, dar și de fenomene extreme." Credeam că numai la București există obiceiul ăsta stupid de a spune, cu-n aer neobișnuit de serios, chestii pe care le știe pe de rost toată lumea. Ok, ce-ar fi putut să se-ntîmple vara, în România? Ar fi putut fi suportabil de cald, ca-ntr-o țară civilizată, fără să plouă aproape zilnic, cu spume? Meteorologia își pierde din ce în ce mai mult din sens și utilitate. Începe să semene cu tabloidele, care ne spun același tîmpenii despre Botezatu cu aerul că tocmai au descoperit viața homosexuală pe planeta Marte.

● Joi, 26 mai, *Turnul Sfatului* ne avertiza că "Un reputat expert internațional în problematica drogurilor este invitatul Mitropoliei Sibiului la o dezbatere publică pe tema etnobotanilor." Nu în ultimul rînd, aflăm că dezbaterea este sugestiv intitulată "Etnobotanicele – Noi ce facem?". Pentru reputații experți olandezi răspunsul e evident: "Ne rugăm la Dumnezeu să se legalizeze marijuana".

● Aflu din citynews.ro, ediția de Sibiu: "Cenaclul Flacăra, reînviat la cabana lui Nicu Ceaușescu". Mai exact, la cabana de la Săliște (aflată la o distanță periculos de mică de frumosul oraș în care ne aflăm). Am reținut că recitalul folk este intitulat, perfect su-

gestiv, "Remember *Cenaclul Flacăra*", că va avea loc în perioada 3-5 iunie și că pe afișul evenimentului se află Andrei Păunescu și formația Totuși, Mircea Vintilă, George Nicolescu sau Victor Socaciu. Știu că aceste vești nu ne afectează cu nimic. Dar dacă, totuși, îi dă prin cap deputatului PSD Socaciu să vină mai devreme în zonă, ca să verifice în ce limbă se joacă spectacolele de la FITS? Ne prefacem că nu știm cine e și facem mișto de el în germană? Sau nu ne prefacem și facem mișto de el în versuri?

Lecturmul Breslelor

» strada principală

Cum se vede teatrul de la 80 de ani în sus

Trăim în România și știm din experiență: opinia publică se cristalizează greu. Vineri după-amiază, în prima zi de festival, oamenii ieșiseră în stradă ca la festival, pîrînd că știu deja la ce să se aștepte (e și normal, după optisprezece ediții). De vorbit, însă, o fac cu mai puțin entuziasm, de unde deducem că nici în Sibiu presa nu o duce prea bine cu credibilitatea. În fine, l-am lăsat pe Cătălin Ștefănescu de la TVR (cu care o să vorbim, la rîndu-ne, la o bere) să se întrețină cordial cu Silviu Purcărete, la o masă discretă, departe de colorata co-

munitate reprezentată, în stradă, de Fundația Social Culturală a Rromilor "Ion Cioabă". Vorbește lumea că e și miine o zi de festival.

Flavia (elevă, Sibiu): "Vin de la școală. O să ne ducem diseară la Holograf și miine la Direcția 5. Am înțeles că vine și Iris pe 1 iunie. La spectacole... Mergem miine la unul de flamenco, la sala Thalia."

Pavel Virgil Sida (pensionar, Sibiu, în foto): "Nu pot să mă duc la spectacole. Aud numai cu aparat și de la o anumită tonalitate. Deci dacă vorbește un pic mai încet, nu aud. Și la 80 de ani trecuți, am văzut destul teatru pînă acum. Îmi trebuie numai sănătate, care vă doresc și vouă."

Robert (ocupație nespecificată, Sibiu): "În fiecare an urmăresc spectacolele de stradă de la festival. Am auzit că o să fie niște jonglerii la ediția de anul acesta. Vreau să tușesc în spatele lor, să văd dacă chestii pe jos."

opera de trei pahare*

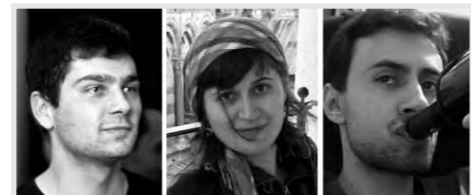

Noaptea e un sfeșnic bun

Am ajuns în Sibiu pe la 7 seara, complet obosit de la dormitul în mașină. După două ore de siestă, ca tot omul care se respectă, am descins în centrul vechi al orașului, să aruncăm niște mîncare sub nas și să aglutinăm o carafă de vin. La mine (foto), cu scop profesional. Că trebuia să vedem viața de noapte și fără o urmă de alcool la bord, devin Antihazul, o creatură sinistră care sugerează energia și cheful de viață de pe o rază de 100 de metri de masa lui. A băut și colegul Raul, zis și Băiatul Puțin Peste Medie, pentru că are superputerea de a fi cu 10% mai bun decât media omenirii la absolut orice din univers și excepțional la nimic. A băut 55% din carafă, evident. Cînd ne-am cărat de acolo, pe la 11 noaptea, străzile erau deja goale. Nu ni s-a părut a fi o problemă, pentru că bețivănelile serioase încep oricum după 12. Am trecut prin curtea teatrului, la locul tradițional unde se pilesc invitații, doar că festivalul nu începuse încă, așa că se pileau doar niște localnici.

O cetățeancă ne-a explicat că oamenii de aici nu sînt ca noi, bucureștenii, și pe la 12 noaptea nu ies în oraș. Ci exact invers, se duc acasă. De parcă se întîmplă lucruri fascinante a doua zi de vreme, la muncă, și trebuie să fie fresh pentru ele. Mă rog. În cele din urmă am debarcat în Music Pub, unul dintre puținele cluburi încă deschise, unde cîntau coveruri niște domni atât de faimoși încît fanii le scriau numele pe șervețele, cu pixul, și îl fluturau prin aer. Așteptăm cu interes nopțile următoare, cînd Sibiu o să doarmă puțin după-amiază ca să se poată culca mai tîrziu, noaptea. Vestea bună pentru cineva venit cu mașina tocmai din București e că alcoolul e suficient de ieftin cît să compenseze oamenii. Iar dacă bei destul, poți să te cerți singur mai bine decît cu colegii de masă. În fine, vine weekend-ul și-o să se-nmulțească ei invitații, consumatorii, barmanii. Oricum ar fi, nu e o problemă pentru noi. Noi am inventat noaptea. Prin 1998, dintr-o lanternă stricată și o sticlă de vodcă.

Berică Venturiano

* Cronica evenimentelor nocturne realizată de experții noștri acreditați la mese.

DAZZLE (JPN)

PIERDUȚI ÎN CEAȚĂ

sâmbătă, 28 - Ora 19:00
TEATRUL NAȚIONAL „Radu Stanca”

Titlul spectacolului /

Title of the performance: Hana-to-Otori
Regia / Director: Tatsuya Hasegawa
Scenariul / Script: Koichiro Iizuka
Scenografia / Scenography: Yoshikatsu Ito
Coregrafia / Choreography: Dazzle
Distribuția / Cast: Tatsuya Hasegawa, Kazuhiko Miyagawa, Takehiro Kaneda, Koichiro Iizuka, Shinji Arai, Yasuhiro Senzaki, Hiroshi Hatano, Atsushi Nagumo
Lumini / Light Design: Tomoko Yanabe
Sunet / Sound Design: Toshihiro Takeda
Video: Hajime Sasaki
Muzica / Music: Shusaku
Costumele / Costumes: Rise Fujiki
Ilustrare / Illustration: Mai Ohno

Acest spectacol are la bază o veche poveste populară japoneză numită Kitsune-no-yomeiri care înseamnă Căsătoria vulpii, dar și „ploaie cu soare”. Tema spectacolului este omul, iar întrebarea formulată prin intermediul dansului este dacă ne înțelegem cu adevărat unii pe alții. Spectacolul folosește proiecții video, uși glisante din hârtie, numite Shoji și costume alcătuite din chimonouri și umbrele de hârtie, pentru a aduce spectatorul în lumea Japoniei antice. Acest spectacol de dans a primit premiul Grand Prix în secțiunea Teatru la Green Theatrical Performance Festival, premiul întâi la Young Director's Contest și premiul Audience of Young Director's Contest.

Cu sprijinul / Supported by: The Saison Foundation + EU-Japan Fest Japan Committee

THE SAISON FOUNDATION

EU
JAPAN
fest

JTI

PARTENER AL SEZONULUI JAPONEZ

TAKATA

CU SPRIJINUL SPECIAL

TRANSGAZ
MAGISTRALA ENERGIEICONSULTANT
MEDIAtrend.
communicationPARTENER AL
SEZONULUI GERMAN

e-on

PARTENER DE
COMUNICARE

vodafone

lenovo.
NEW WORLD. NEW THINKING.

CEC Bank

POLISANO

APLAUZE
10-11

COMUNITĂȚI

Lume multă, oameni puțini... Care este diferența dintre ideea de „lume” și aceea de „comunitate” omenească?

Probabil tot aceea ca și cea dintre mai răspânditul concept de „umanitate” și mai puțin cunoscutul termen inventat de limba română, „omenitate”.

Umanitatea este un ansamblu diform, lipsit de chip și de identitate, pe când omenitatea, deși nu are un sens la fel de totalizant, se referă la omenescul din noi, care ne individualizează dar, în egală măsură, devine universal prin faptul că se regăsește în toți ceilalți. Tema „Comunități”, cu accent pe UNIT, a FITS 2011 pornește de la exact aceeași premisă. Aducând laolaltă reprezentanți ai celor mai variate culturi, de la Japonia la Israel, de

la Serbia și până la America de Sud, sub umbrela comună a Teatrului, limbajul cel mai autentic și care, ca și muzica, nu are nevoie de translator, festivalul de la Sibiu încearcă să transmită subtil mesajul omenității din noi. Deși veniți de pe meleaguri îndepărtate și purtând drapelul unor culturi atât de diverse, artiștii vor convinge publicul din România de faptul că diferențele ne îmbogățesc și ne întregesc reciproc. Descoperindu-l pe Celălalt, înveți de fapt să te cunoști pe tine însuși. Orice cultură este o oglindă a aceleiași omenități. Însă fiecare oglindă, ca și diferitele tipuri de lentile, creează un alt efect optic... Focalizându-ne pe esențial, ne putem descoperi ca o singură comunitate, formată din oglinzi în dialog ce se reproduc la infinit.

Actorul, ca și Trubadurul sau Poetul, este cel ce vine în fața celorlalți spre a împărtăși un mesaj. Dându-i se, se dăruiește. Însuși faptul de a participa la un spectacol este un gest de comuniune. A face teatru înseamnă a îți dăruia bucuria de a dăruia celorlalți

bucurie (plăcere, emoție, elevație spirituală). La fel stau lucrurile și în Poezie, teatrul nefiind altceva decât o poezie a gesturilor. Îmi permit să vă citez în acest sens câteva gânduri din mesajul lui Francis Combes, președinte al juriului unui concurs internațional de poezie : „Poezia este un dar pe care ni-l facem și pe care îl oferim celorlalți. Adevărata bucurie este rodnică, productivă. A fi fericit este o muncă, un proces de creație. Poezia îl deschide pe om către umanitate. În acest sens, continentul cel mai nou și mai interesant de explorat în poezie este trăirea noastră laolaltă. Eu înseamnă în același timp toți ceilalți. Asta e ceea ce fundamentează posibilitatea Poeziei.” Comuniune. Comunități unite în omenitate. O nobilă idee pe care Teatrul, ca și Poezia, o cultivă prin limbajul corpului, la nivelul spiritului.

Vlad Părău

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE TEATRU DE LA SIBIU

2011 COMUNITĂȚI
EDIȚIA XVIII

27 mai / 5 iunie

BANCA COMERCIALA
CARPATICA

Vă invită la teatru !

www.carpatica.ro

» sâmbătă, 28 mai

- CENTRUL CULTURAL HABITUS (Biserica Romano-Catolică – intrarea din Piața Mică)
Ora 10:00 – Conferințe de presă - moderator Octavian Saiu
Ora 11:00 – Lansare de carte: ANTOLOGIA DE TEXTE „COMUNITĂȚI”, ed. Universității „Lucian Blaga” din Sibiu
Ora 11:30 – Lansare: SCENA.RO (ROU)
- ATRIUM CAFÉ
Ora 12:00 – Atelier: SEMINAR DE DEZBATERI / TALKBACK SEMINAR (1h) - Leeds Metropolitan University (GBR) / ULBS / FITS
- AMBIENT
Ora 12:00 – Spectacol itinerant: ORANGE STEWARDESS / ÎNSOȚITOAREA DE ZBOR (30') - Tukkersconnexion (NLD)
- LIBRĂRIA HUMANITAS
Ora 12:00 – Spectacol lectură: THE SIGN OF THE WHALE / BALENA DIN BELFAST de Jimmy McAleavey (IRL), versiunea în română de: Peca Ștefan
- PRIMĂRIE – Centrul de informare turistică / Curtea interioară
Ora 13:00 – Vernisaj expoziție de fotografie FITS - fotografi: Scott Eastman, Dragoș Spițeru
- CLUB PLAY OFF (parcare Sala Transilvania)
Ora 12:30 – Spectacol itinerant: THE WELTEN-BUMMLERS / MISSION EARTH / EXPEDIȚIE PE TERRA (30') - Camouflage-Roadshow & Duo Diagonal (DEU)
- TRAMVAI SIBIU – RĂȘINARI – SIBIU – Preț bilet: 30 lei
Ora 14:00 – Spectacol de teatru: UN TRAMVAI NUMIT POPESCU / A STREETCAR NAMED POPESCU (1h20') - Regia: Gavriil Pinte - Teatrul Național „Radu Stanca”
- PIAȚA MARE
Ora 14:00 – Spectacol de stradă: STEGARI D'IN AREZZO (30') - Gruppo Sbandieratori di Arezzo (ITA)
- BISERICA PAROHIALĂ ROMANO-CATOLICĂ SFÂNȚA TREIME
Ora 15:00 – Concert de muzică: MUZICA LUI SHAUN DAVEY. VOCILE DIN CIMITIRUL VESEL / SHAUN DAVEY'S MUSIC. THE ROMANIAN JOURNEY (1h30') - Shaun Davey (IRL/ROU)
- CENTRUL DE CERCETĂRI AVANSATE ÎN ARTELE SPECTACOLULUI (CAVAS) - Preț: 10 lei
Ora 16:00 – Spectacol de păpuși: BLUE MOON / LUNA ALBASTRĂ (40') - Regia: Lu Pulici – Trukitrek (ESP)
- Pietonala NICOLAE BĂLCESCU (spectacole itinerante)
Ora 16:00 – MUZICĂ ȘI DANSURI DIN CARAIBE (45') - Etnik97 (MTQ / FRA)

- Ora 17:00 – ORANGE STEWARDESS / ÎNSOȚITOAREA DE ZBOR (30') - Tukkersconnexion (NLD)
- Ora 19:00 – MUZICĂ ȘI DANSURI DIN CARAIBE (45') - Etnik97 (MTQ / FRA)
- TEATRUL GONG
Ora 17:00 – One woman show: SCHWESTER VON / SORĂ-SA (1h15') cu: Elsie de Brauw, de: Lot Vekemans - Regia: Allan Zipson - National Theatre Gent (BEL)
- SINAGOGĂ – Preț bilet: 15 lei
Ora 18:00 – Spectacol de muzică: JOURNEY OF MARCO POLO / CĂLĂTORIILE LUI MARCO POLO (1h05') - Ensemble Renaissance (SRB)
- SALA STUDIO TNRS (Casa de Cultură a Sindicatelor – intrarea C) - Preț bilet: 20 lei
Ora 18:00 – One man show: SCEMO GI GUERRA / RĂZBOIUL UNUI NEBUN (1h30') - Compania Ascanio Celestini - Fabbrica Srl (ITA)
- TEATRUL NAȚIONAL „Radu Stanca” – Preț bilet: 20 lei
Ora 19:00 – Spectacol de teatru-dans: PIERDUȚI ÎN CEAȚĂ (1h40') - Regia: Tatsuya Hasegawa - Dazzle (JPN)
- SALA THALIA – Preț bilet: 20 lei
Ora 19:00 – Spectacol de flamenco: MALAJE (1h10') - Regia: Antonio Moreno și Angeles Vázquez - Cía Albadulake (ESP)
- PIAȚA MARE
Ora 20:00 – Spectacol de stradă: CLIFFHANGER / PE MARGINEA PRĂPĂSTIEI (50') - Bash Street Theatre (GBR)
- CASA DE CULTURĂ A SINDICATELOR – Preț bilet: 20 lei
Ora 21:00 – Spectacol de teatru: MIRIAM W (2h) - Regia: Radu Afrim - Teatrul „Toma Caragiu” Ploiești (ROU)
- CETATEA CISNĂDIOARA – Preț bilet: 15 lei
Ora 21:30 – Spectacol de teatru: UN CERTAIN SONGE, UNE NUIT D'ÉTÉ / VISUL UNEI NOPTI DE VARĂ (1h40') - Regia: Richard Demarcy - Le Naïf Théâtre (FRA)
- HALA SIMEROM – Preț bilet: 20 lei
Ora 22:00 – Spectacol de teatru: LULU (2h40') - Regia: Silviu Purcărete - Teatrul Național „Radu Stanca” (ROU)
- PIAȚA MARE – Scenă
Ora 22:00 – Concert: DIREȚIA 5 (1h45') prezentat de ARTMANIA (ROU)
- MEDIAȘ (spectacole itinerante)
Ora 19:00 – THE TAMARROS (1h) - Ambaradan (ITA)
Ora 20:00 – HEADLESS MADNESS / CĂLĂREȚII FĂRĂ CAP (30') - Camouflage-Roadshow & Duo Diagonal (DEU)

Coordonator APLAUZE: lect. univ. dr. Ion M. Tomuș

Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu

Adina Katona, Alexandra Păzgu, Ana Năneștean, Andreea Radu, Camelia Oană, Carmen Stroia, Cristian Opreș, Cristiana Lazăr, Cristina Gheordun, Cristina Reștea, Cristina Stratan, Doriana Tăut, Kiki Grebenea, Lucia Bucurenciu, Mateea Marin, Mihaela Anghel, Ștefania Dogariu, Vlad Părău

Echipa Academia Cașavencu: Simona Rădoi, Radu Alexandru, Raul Gheba, Dragoș Vasile, Florin Iaru

Fotografi FITS: Mihaela Marin, Dragoș Spițeru & Scott Eastman

DTP: Teodora Stanca, Sanda Balint

aplauze@sibfest.ro

smart-print.ro

împarte bucurii.

Pe gustul dumneavoastra

J.U.S.T.®
DESIGN

greiner
packaging

METEO

ROMANIA

APLAUZE
14-15

comunitățile pe înțelesul maseilor

În 1939, românii din Paris se organizează într-o Societate Românească cu o bibliotecă proprie, punând bazele comunității românilor de la Paris. Curînd, ei încep să mănînce pate de foie gras și să bea Chateau Lafite, prefăcîndu-se că muncesc la comunitate.

Iulie 2010: întreat de un reporter cum explică succesul celei de-a 43-a ediții a Festivalului Tinereții de la Amara, primarul localității, Victor Moraru, a spus: "Nu poți face economie de la istoria comunității". Corect. Cu excepția cazurilor cînd comunitatea este formată din pensionari, medici, profesori sau angajați ai Teatrului de Stat din Oradea.

În 1919 se înființează Asociația Surzilor din România. Azi, există inclusiv Comunitatea Ortodoxă a Surzilor din București, aflată sub patro-

najul Sfintul Meletie, Arhiepiscopul Antiohiei. Despre Sfintul Meletie (foto) nu auzisem pînă acum, dar bănuiesc că am nevoie de doar cîteva semne divine ca să înțeleg despre cine e vorba.

18 noiembrie 2005: pe ordinea de zi a ședinței Consiliului Suprem de Apărare a Țării, desfășurată la Palatul Cotroceni, se află înființarea Comunității Naționale de Informații (CNI) în cadrul CSAT. Firește, e vorba de o comunitate militară ultra-secretă, despre care nu știe nimeni cu ce se ocupă, dar despre care vom putea citi în curînd pe WikiLeaks că stătea toată ziua pe mess cu Comunitatea Națională de Contrainformații.

În august 2008, începe să emită (de probă) televiziunea online Angelicuss, dedicată comunității gay din România. Bizar nu e ațit demersul, cît numele televiziunii: despre îngeri știm (din marile cărți ale omenirii) că nu prea au sex. Și-atunci, ce sens are să finanțezi o televiziune prin care să te faci singur de rîs?

ComUNITER

NEBUNUNE, MI-AI
ADUS O STATUETĂ
CU YUL BRYNNER ?

M A R D A L E .

cronica de pe lîngă teatre

Elogiu nebuniei și alte teme imposibil de ratat

Seria pieselor de teatru despre care scriu fără să le văd continuă! Vă reamintesc că numai așa, fără să le văd, pot fi 100% obiectiv în analizele mele (dacă le-aș vedea, s-ar putea să-mi placă, chestie subiectivă prin definiție, m-ați înțeles?). Bun. Așadar azi e sîmbătă. Iată programul zilei și, practic, despre ce e vorba în el.

Ora 12:00 ORANGE STEWARDESS / ÎNSOȚITOAREA DE ZBOR

Neavînd timp să se ducă la solar, o stewardesă a folosit spray autobronzant și a căpătat o culoare cam portocalie. Urmărim încercările ei sperate de a schimba becurile din avion cu unele albastrii, ca să compenseze faptul că arată ca un dovleac rujat. Este acuzată de tentativă de sabotaj și concediată. Pe final, este angajată de o cunoscută firmă de telefonie mobilă și toată lumea e fericită.

Ora 14:00 UN TRAMVAI NUMIT POPESCU

Urmărim peripețiile unui tramvai antropomorf, pe care îl cheamă Popescu. Inițial, îl chema Dorința, dar cînd a ajuns la vîrsta majoratului și l-a schimbat, pentru că suna stupid. Dorința nu e nume nici de om, nici de tramvai. E un substantiv comun. Sună aiurea.

Ora 15:00 AREZZO FLAG WEVERS / STEGARII DIN AREZZO

Stegarii din Arezzo se întîlnesc pe stradă cu stegarii de la Rapid București. Aceștia din urmă confundă steagul din Arezzo cu cel de la Steaua. Se lasă cu oase rupte și spline sparte.

Ora 17:00 SCHWESTER VON / SORĂ-SA

Povestea dramatică și, totuși, destul de comună a unei tipe care are o soră mult mai bună decît ea. Mereu cînd vine cîte un mascul către ea să intre în vorbă, află după maximum cinci minute că acesta vrea de fapt să afle dacă soră-sa are prieten și, dacă nu, ce număr de telefon are.

Ora 18:00 SCEMO GI GUERRA / RĂZBOIUL UNUI NEBUN

Ca de obicei, nebunii sunt o temă extrem de comună în teatru. Pentru că nu poți juca greșit un nebun. Nimic nu e prea ciudat, prea fals, prea exagerat în jucatul unui nebun. Pentru că sînt atît de multe tipuri de nebuni, încît, orice ai face, sigur nimerești unul. După cum bine bănuiați, războiul e unul interior.

Ora 19:00 MISTY MANSION / PIERDUȚI ÎN CEAȚĂ

Aș vrea să vă descriu acest spectacol, dar nu am înțeles din el nimic. Prea multă ceață. E posibil să fi fost niște oameni în ea. La un moment dat, s-a auzit o bufnitură și un icnet ca și cum cineva s-ar fi julit la genunchi.

Ora 20:00 CLIFFHANGER / PE MARGINEA PRĂPASTIEI

Acest spectacol este unul special adus în România, singurul loc din univers unde te poți afla pe marginea unei prăpastii neasfaltate fix în mijlocul străzii.

Căpitanul Cronicard